

WOEKER!

Woeker! - Johanna Pas, Stefan Heulot, Runa Svetlikova, Geert Pas

Woeker!

WOEKER!

[EEN DRIESTEMMIG GEDICHT]

Stefan Heulot
Runa Svetlikova
Johanna Pas

tekeningen: Geert Pas

2013

WOEKER! wankelt op de grens tussen
waarheid en leugen, trouw en ontrouw,
stad en bos.

WOEKER! is het gesprek tussen stad en
bos dat in je binnenste woedt. De stem
van de weg drijft die twee uiteen, maar
bindt ze ook onherroepelijk aan elkaar,
net zoals mensen onder elkaars huid
kruipen - of ze dat nu willen of niet.

Verlaat dat inhalige groen, die bomen
waardoor je het bos niet meer ziet. Kom
bij mij en kijk: achter deze ramen van
plezier wordt op elk uur gedanst, gebiecht,
verzwegen.

Blijf vooral niet staan. Zet je voet per voet op
mijn zand mijn grind mijn steen. Raas steeds
sneller de betonnen woeker tegemoet. Je bent
waar je wilde zijn. Ik deed niets meer dan je
verdragen.

Blijf hier! Het sap dat door mijn aders stroomt is
niet van steen. Ik weet genoeg van jou om een
verhaal te maken. Wie mij verlaat, zal altijd
heimwee hebben en de begrenzing van zijn lijf
vergeten.

Nee, veeg niet met je handen langs de gevels.
Ik kleef aan je, veeg in je, veeg je uit. Een voeg

dringt zich aan vingertoppen op, baksteen wrijft
zich ongevraagd tegen een handrug, beton komt

een voorhoofd schuren en tegen je navel puilt
blauwsteen. Veeg niet met je handen langs de gevels

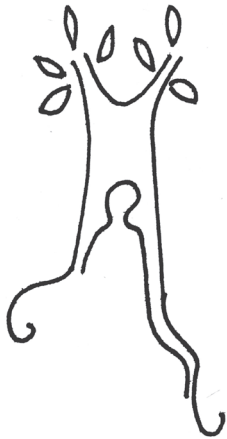
want erachter vind je niets dan wind die tussen
de lege stellingen doorwaait. Alleen wie de weg

al kwijt is hoort hier thuis. Kom. Jou heet ik welkom.
Open deuren. Maak alle haarden aan. Vul mij

met warm, warm vlees, duw je vingers dieper
in mijn barsten. Ik wil dat alles breekt

behalve de koorts. Pas 's ochtends gun ik je - misschien
de verkoeling van verdampend zweet op je vel.

Als je hier weggaat - nee je gaat niet weg. Je trekt
je vastgezogen voeten los maar al mijn takken
graaien naar je haar, schrammen je wangen.

Je blijft toch waar je bent.

Want zelfs als je ooit het platgetreden zandpad
vindt de heuvel over naar de stad, dan nog zullen
mijn wortels naar je enkels grijpen.

Neem een beslissing.
Kies een richting.
Of twijfel, verdwaal.

Je hoeft niet bang te zijn:
Ik ben er toch, los zand
onder je voeten.

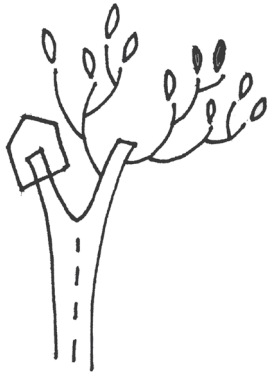
Ik breng je waar jij hoort.
Je weet het niet?
Je weet het niet.

Ik weet het wel.
Niets is zeker tot jij
te ver gaat.

Wanneer de weg terug
er niet meer is.
Twijfel. Twijfel tot

op het scherp
van de snee. Ik
waarschuw wel

wanneer het te laat is.

Verlaat dat inhalige groen, die bomen
waardoor je het bos niet meer ziet. Kom

bij mij en kijk: achter deze ramen van
plezier wordt op elk uur gedanst, gebiecht,

verzwegen. Hier is elk voetpad een catwalk
elk plein een podium voor een volgende

held. Hier zal ik jou maken en mijzelf
mijn eeuwig bouwen en breken nog

maar eens vergeten. Breek, breek mij
en bouw de toekomst erbovenop.

Ga niet!

Ik weet genoeg van jou om een verhaal te maken.
Het sap dat door mijn aders stroomt is niet van steen.
Verlaat je mij? Dan zal je altijd heimwee hebben
en de begrenzing van je huid vergeten.

Laat staan!

Je denkt toch niet dat door mij mee te nemen
de angst niet meer over je buik zal heersen?
Wat bloeit in mij zal in jouw hand verwelken.

Luister.

Het is de wortel die de kracht bevat
de regen die het leven doet en
het verlangen naar de zon zal het doen groeien.

Laat de stilte achter. De veiligheid,
de wortels, de bekende omhelzing.

Draag als troost nog even
de geur van bloesem met je mee
maar ga. Blijf vooral niet staan.

Mijn ritme is het ritme van je voeten.
Zet je voet per voet op mijn zand
mijn grind mijn steen. Met elke stap

maak jij me harder. Streel me met
je rubberzolen je rubberbanden
raas steeds sneller de betonnen

woeker tegemoet. Of keer je weer om
misschien bleef je beter waar je was.
Je kan nog terug maar blijf in beweging

denk niet na, er is geen goed of fout
zolang je verder gaat. Neem de eerste
afslag. Draai door op de rotonde.

Geef geen voorrang. Pak wat je pakken kunt
maar sta niet stil. Ik verdraag geen stilstand.
Dan is het te laat. Daar ligt de grens.

De grens werd niet door mij bepaald.
Jij hebt me afgebakend, bent door me heen gesneden,
hebt me steeds kleiner, zwakker in mezelf verdeeld,
hebt me aan haar gegeven. Nu ben je bang

dat ik verschrompel waar je me aanraakt.

Pas als je dagen vastlegt in beton en glas,
is het te laat. Als je vergeet dat in mijn
groen gefilterd licht de tijd haar tanden
traag verliest, weer wordt wat ze altijd al was -

onschuldig gaan en komen van het duister.

Wie is er bang voor het donker
(dat lafweg vlucht voor het kleinste licht)

kom

in de schijnwerpers, op de melodie
van de sirenes wordt elk slapen vanzelf

het betere waken.

Jij verlaat me als de avond valt - je vlucht
nog liever dan mijn schaduw te omarmen.
Je schuilt in haar meedogenloze licht
in plaats van in mijn nacht te dromen.

Ik ken haar angst niet - moet de tijd niet
doden, de plooien van mijn leeftijd niet
verhullen met een laag cement.

Ik heb niets meer te bieden dan de rechte lijnen
van mijn steeds weer gladde vel. Neem het of laat me.

Had ik je niet gewaarschuwd lief? Vergeet haar.
Wat heb je eraan jezelf te zijn als niemand het kan zien?

Wij zijn van korte duur maar we zullen branden. Zij wil
enkel dieper in je woekeren, wortels door je heen slaan

je steeds dichterbij zich begraven
steeds dieper in de aarde.

Je bent waar je wilde zijn.
Je hebt jezelf hier gebracht.
Ik deed niets meer dan je

verdragen. En nu je er bent
ga je steeds trager kijk je
me verwijtend aan. De laatste

stap zet je liever niet. Ik begrijp
het wel, ik begrijp je angst
voor stilstand, sterker nog:

jouw angst is waar ik op teer.
Ik leef bij de gratie van twijfel
bij het spel van misschien.

Van mij hoeft je niet te kiezen
liever niet zelfs. Nee vergeet
kiezen

blijf
gewoon
staan.

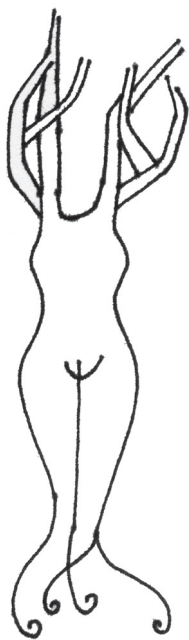

Sinds jij je voeten uit de aarde trok
heb je de grens bepaald. Maar toen je ging
heb ik geen traan gelaten. Ik had een hekel
aan je angst voor stilte, je eindeloze klinkers,
medeklinkers -

Mijn takken zijn ook zonder jou vol leven.
Als je terug zou komen, nu, zou je alleen nog
een bezoeker zijn.

Je denkt dat zij het einde is en steeds weer nieuw -
je wil jezelf in haar verliezen omdat zij nooit
genoeg krijgt van jouw woorden.

Maar wat zij bouwt is dood -
wacht enkel op verval.

Zij denkt dat er zoiets als eeuwigheid bestaat
en denkt me bang te maken met stilte, de tijd

en verval. Maar ik ben niet bang voor die dakloze
wildeman in mijn ingewanden. Ik geef onbegrensd

wat jij bij haar te kort komt. Licht, en warmte.
Elke winter verwelkom ik wie zij in de kou laat staan.

Ik ben de wil en de weg, de beschaving en het doel
ik heb geen woorden nodig, geen trouw, alleen

die oudste beweging van baksteen, staal en beton.
Ik leef voor het walsen van de bulldozers, het zingen

van de kranen, de cadans van de snelweg. Wat geeft het
dat er in mijn straten ook gestorven wordt?

Liever sterven met de glimlach op de lippen dan leven
zonder liefde, nietwaar? De invallers staan al klaar.

Mij blijven ze dienen tot ik mij over elk oppervlak
uitstrek, haar stammen zijn morgen niet

meer dan schrijnwerk, planken of erger nog, papier -
en haar stem niet meer dan een zwak gefluister.

Zij is de grafzerk op mijn
dode wortels. Maar het gemis
zal zich tussen haar voegen en haar barsten
wringen, de straten overspoelen.

Toen je ging, hield ik je hand niet vast,
maar kom je zonder taal in mij -
niet met je ogen met je mond je oren,
maar met je huid - dan zal ik je

mijn volheid tonen.

Zolang er zon en regen is
zal ik een woeker zijn
op haar ruïnes

Ik zei het nog: twijfel
tot op het scherp van
de snee maar het was

altijd al te laat. Ik ben
niet oneindig ik heb een
begin aan elke kant

en jij bepaalt het einde.
Je laat je verleiden
door licht of duisternis,

lawaai of stilte
door bouwen
of groeien.

Eén eenvoudige pas
geleden was beslist
nog alles mogelijk.

Erover
overschreden
overheen gestrompeld.

Nu - één voet te laat
heb jij het gezegd

dit is mijn richting.

Runa Svetlikova

Runa Svetlikova werd in 1982 geboren en is sindsdien mens / grafisch ontwerper / student taal- en letterkunde en schrijver in wisselende verhoudingen.

Ze debuteerde in het kort daarna ter ziele gegaan tijdschrift *Met Andere Zinnen* (de correlatie is niet per se causatief), werd geïnterviewd door e-zine *Meander* en publiceerde in troostprijsbundels en obscure huis-aan-huisblaadjes.

Met haar poëzieperformances versierde ze ook al podia, waaronder maar niet exclusief dat van poëziefestival *Dichters in de Prinsentuin*, waar ze per uitzondering geen podium hebben, maar wel een mooie heg.

Runa Svetlikova probeert de steeds veranderende realiteit met haar qwertytoetsenbord bij te houden en lijdt bijgevolg aan compulsieve herschrijfzucht. Het resultaat is onhandige poëzie en zijtakkenproza die zich nog het beste laten omschrijven als work in progress, maar dan voor altijd.

Beschamend bloot voorproefje: te vinden op runa.svetlik.be

Johanna Pas

Johanna Pas (1969) werd geboren in het jaar van de eerste maanlanding. Ze groeide op in de koude oorlog en de periode van het beginnende milieubewustzijn. Dat liet zijn sporen na in haar gedichten die compromisloos zowel de kracht als de onmacht van de mens bezingen, en zowel het gevecht met als het verlangen naar de natuur.

Ze kiest ervoor om met zo weinig mogelijk woorden een beeld op te roepen dat rechtstreeks naar een gevoel leidt. Door het ritme in haar teksten blijven de gedichten bovendien als een liedje in je hoofd zingen.

Johanna Pas publiceerde verhalen en twee dichtbundels, *Alleen met jou* en *Soms gaan bomen staande dood*, over het menselijke onvermogen om zich volledig te geven aan een ander, over de verscheurdheid tussen zich willen binden en vrij willen zijn.

Meer werk van haar is te vinden op www.johannapas.be

Stefan Heulot

Het was een koude winteravond. Het late Nieuwjaarsdiner werd onderbroken door krampen, puffen en uiteindelijk geschrei. Dat moet zowat de enige keer geweest zijn dat hij zich heel erg opdroog. 1974. Januari. 26. 20h20.

Het schrijven kwam vanzelf. Vooral poëzie.

Enkele jaren geleden begon hij deel te nemen aan wedstrijden. Resultaat: 1ste prijs Guido Wulmprijs, Stad Sint-Truiden, 2de prijs Conceptprijs Ichtegem en verschillende eervolle vermeldingen. Deelname aan projecten 'De nacht van de Powezie' – 'Divers Pluimage' – 'Caravangedichten' – 'P-Route'.

Sylvie, Giovanni, Stijn, Peter, Koen, Anneleen, Guy, Olivier, Jan, Hilde en zovele andere nieuwe mensen die je leert kennen in het grote Poëzieland. Met twee ervan heeft hij een speciale band. Het is meer een draad, een woordwasdraad. Johanna en Runa – Runa en Johanna.

En het avontuur is nog maar pas begonnen...

Volg hem op www.genoeggedicht.be

Geert Pas

Geert Pas (1961) maakt al tekeningen sinds ze een potlood kan vasthouden. Met een minimum aan lijnen zet ze een maximum aan emotie op papier. Ook met haar onconventionele collages, objecten en installaties biedt zij een bijzondere kijk op de werkelijkheid.

Haar werk is terug te vinden in een veelheid van omgevingen: ze illustreert, ontwerpt logo's, stelt tentoon, tekent live tijdens voordrachten en maakte onder meer een scènebeeld voor een opera.

© 2013 Woordwasdraad

tekst: Runa Svetlikova, Stefan Heulot, Johanna Pas

tekeningen: Geert Pas

tekeningen auteurs: Runa Svetlikova

lay-out: Rudy Thewis

druk: Provo, www.provo.be

www.woordwasdraad.be

Eerste druk september 2013

Alle rechten voorbehouden

ISBN: 9789090278247

NUR 306

Johanna Pas, Stefan Heulot en
Runa Svetlikova vormen samen het
schrijverscollectief Woordwasdraad.

Kijk ook op www.woordwasdraad.be.

De illustraties werden getekend door
Geert Pas.

Met de steun van

